

sledkem deliktu těžké, životu nebezpečné ublížení na těle, vyžadující lékařského ošetření a spojené pravděpodobně s trvalou nezpůsobilostí k povolání. V každém případě utrpěl jím N. skutečnou škodu, kterou by byl musel obžalovaný (chtěl-li býti účasten dobrodiní promlčení) dle svých sil nahraditi dříve, než bylo o věci rozhodnuto prvním soudem, a to bez ohledu na případné vzájemné nároky vlastní a bez ohledu na to, žádal-li za to poškozený čili nic. Poněvadž se tak nestalo, uznal správně prvý soud, že není splněn předpoklad odstavce b) Šu 531 tr. zák. a že promlčení nenastalo.

Námítka uplatňovaná s hlediska čís. 9 c) (správně 8) Šu 281 tr. ř., že prvý soud překročil obžalobu, odsoudiv obžalovaného pro pře-
stupek Šu 335 tr. zák., ačkoliv obžaloba zněla na zločin podle §§ů 152, 155 b) tr. zák., není rovněž odůvodněna. Předmětem obžaloby jest žalobní čin, nikoli jeho právní kvalifikace. Poněvadž již v obžalobě jest věc vylíčena tak, že obžalovaný i N. jeli na kolech (neosvětlených) a ve tmě se srazili, a že N. při srážce utrpěl těžký úraz, nebylo překážky, by soud — který má co do právního posouzení skutečností žalobních úplnou volnost — nepodřadil — jak dopouští § 262 tr. ř. — skutek pod jiný trestní zákon než učinila obžaloba. Bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 1536.

Trestnost vylučující důvod neodolatelného donucení (§ 2 písm. g) tr. zák.) předpokládá, že pachatel jest duševně normálním.

Pouhý psychopatický stav neomlouvá spáchání zločinu podle Šu 129 I b) tr. zák., leč by měl v zápětí aspoň na čas přičetnost vylučující duševní poruchu.

(Rozh. ze dne 8. března 1924, Kr I 375/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 14. března 1923, jímž byl obžalovaný sprostěn podle Šu 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podle Šu 129 I b) tr. zák. a pro přešupek podle Šu 516 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud dovolává se věcně zmatku dle Šu 281 čís. 9 b) tr. ř., tvrdíc, že nalézací soud neprávem pokládal za splněny podmínky stavu neodolatelného donucení ve smyslu Šu 2 písm. g) tr. zák. Rozsudek zjišťuje jednak, že obžalovaný jest osobou duševně normální, a že činů za vinu mu kladených nespáchal ve stavu poruchy duševní, na straně druhé má za prokázáno, že obžalovaný jednal ve stavu neodolatelného donucení, jelikož mu schází mravní síla, by mohl odporovati svému perversnímu pohlavnímu pudu, který směřoval výlučně k nepřírozenému ukojení, takže ovládnutí tohoto pudu bylo

mu nemožné. Zároveň zjišťuje, že perversní pud obžalovaného jest následek jeho psychopatického stavu. Zjištění to buduje na posudku soudních lékařů, kteří uvádějí, že tu není předpokladů pro trestnost vylučující důvody ve smyslu §§ů 2 písm. a), b), c) tr. zák., ježto obžalovaný byl si vědom svého jednání a jeho trestnosti, že však jednal ve stavu neodolatelného donucení, jelikož vůle jeho jest příliš slabá, aby je překonal a perversní jeho pud, který může býti účinkem psychopatického stavu obžalovaného, jest silnějším, než ethická jeho vůle. Vzhledem k těmto zjištěním nemůže však býti řeči o stavu neodolatelného donucení ve smyslu §u 2 písm. g) tr. zák. Ustanovení to předpokládá, že pachatel je duševně normální. Neodolatelné donucení spočívá v tlaku psychickém nebo fysickém, který zrušuje svobodu vůle pachatele. Tlak psychický, t. zv. stav nouze, jenž by v projednávaném případě mohl přijíti v úvahu, však předpokládá takovou kolisi právních statků, že z nich zachrániti lze jen jeden obětováním právního statku méněcenného. Kolise takové zde není, neboť ukojení pohlavního pudu vůbec není statkem, právem chráněným, a nebyl proto obžalovaný oprávněn, by k ukojení svých chťičů porušil právního statku §em 129 I b) tr. zák. chráněného. Naproti tomu bylo na obžalovaném, by abnormální svůj pud ovládal, ježto pud ten ho nezavil úplně svobody vůle. O tom by bylo možno mluvíti jen tehdy, kdyby psychopatický stav jeho měl v zápětí aspoň na čas poruchu duševní ve smyslu §u 2 písm. a) — c) tr. zák. Možnost tu nalézací soud sám vylučuje. Dlužno tedy pokládati psychopatický stav obžalovaného, který podle posudku znalců a zjištění rozsudku nedosahuje stupně poruchy duševní, přičetnost jeho zrušující, nýbrž jen zeslabuje morální odpor obžalovaného, jen za okolnost polehčující ve smyslu §u 46 písm. a) tr. zák. a jest proto výrok první stolice zmatečným ve smyslu §u 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 1537.

Není krádeží v rodině (§ 463 tr. zák.) krádež na sourozencích rodičů pachatelových, třebas žili s ním ve společné domácnosti.

Dopustil-li se pachatel několika krádeží a nahradil škodu z jedné z nich v době, kdy již spáchal jiné, nastane za ostatních podmínek §u 187 tr. zák. beztrestnost krádeže, z které byla škoda nahrazena, jen, když jednotlivé zlodějské útoky jsou činy samostatnými, vnitřně nesouvisejícími.

(Rozh. ze dne 10. března 1924, Kr II 533/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 28. července 1923, pokud jím stěžovatel byl uznán vinným zločinem krádeže podle §§ů 171, 173 a 174 II. c) tr. zák. a přestupkem §u 36 zbroj. pat. ze dne 24. října 1852, čís. 233 ř. zák.